

FLAMES

Al fòc foren condenats els llibres de cavalleria, causants de la locura del que simbolisa la rasa espanyola: Don Quixot de la Manxa.

En lo fòc acabaren, generalment, les cartes que integren una època amorosa.

Un fet sublim registra nostra Història, que diu del valor de un dels nostres grans hòmens: Hernán Cortés, descubridor de Mèxic, va cremar la seues naus, en la promesa de tornar a ferles cuant conquistara les tèrres a que acabava de arribar.

En la foguera moriren molts màrtirs del Cristianisme.

Flama d' amor diví consumix els cors dels creyents.

Fòc posem en les paraules carinyoses.

Al amor de la llar se viu en los països gelats; y en esta nòstra hermosa terra, en este paradís, cuant en la estassió invernal el sol s' amaga después d' havernos enviat durant el dia el fòc dels seus raigs, si cuals sers misteriosos ens fora permitit visitar l' interior de les barraques de la nòstra hórta, vorfem cóm també al amor de la llar se ressa el Rosari, se desgranen les panolles, se comenta, se diuen volers...

Si mirem al cèl, vorem que per les xumeneres de les grans fàbriques y per les de mol-

tes cases ixen espirals de fum, ya espesses com amenassadors nubarróns, ya sutils y graciososes com gasses flotants dels vèls d' una fada; y eixos nùgols son els indicadores de gran número de caloríes despresses y aprofitades en be de la industria, en la preparació de molts condiments que tenen que saciar la fam de gran número de persones.

Yo a vegades me pregunte: ¿Fumarán els hòmens per lo plaer d' alimentar un fòc, de produir el fum qu' encanta, y a través del cual pareixen embellirse, al difuminarse, 'ls contorns?

El fòc es calor, es vida; en fòc, podem destruir; en fòc, podem crear; en fòc se descomponen y obtenen molts còssos.

Qu' el fòc ens enlluerna, que les flames atrauen, diuen els valenciáns cuant, en grupos compactes, van a vore cremar les clásiques falles. ¿Que no 'ns aprofiten tan sòls d' esvaiment! Huí no es prou que signifiquen sòls l' homenaje, el recòrt que Valencia dedica al Sant fuster de Nazareth; huí vullic més d' èl·ls; y pues el fòc tot ho purifica, llansem al fòc nostres males passions, y per éll aniquilaes, brollen daurades, majestuosas, inquietes, les hermoses flames...

AURORA YANGUAS
(Regina dels Jocs Florals de lo Rat-Penat de 1919.)

LES FALLES

Joir!
Traques!
Xiques
maques
.....
Fòc!
Fum!
Flames!
Llum!.....
.....
Se sent del vent lo bes,
i les falles son cendra:
res!.....
C. SALVADOR.
Benasal.

PEIXCAOR CUMPLIT

Pepeta, la més templa del barri de Cantarranes, diu la gica que te ganes de no anar tan arrastrá.

L' home es selós com un fus, y desde la nit primera de la deixá per la peixquera de la sardina y el llus.

Diuen si eixos mals humors de Pepica es per la tasa... mes lo cert es qu' en sa casa se passen moltes marors.

Per fi, el dia del seu Sant, cuant més fibrosa ella estava, pues solució no encontrava pa poder tirar a vant; cuant en botó fort e inquiet tenia el cor oprimít, se veu entrar al marít que li duya un regalet.

Y penjántseli del coll digué:—¡ay Batiste, per fi, gracies que te veig así.

—Per tu ara he baixat del moll y te porte un trage a ralles pa que, guapa y arrogant, huf qu' es dia del teu Sant, anem a vore les falles els dos juntets, mano a mano com molts atres anirán, y de la falla mes gran

te vullic ensenyar el nano.

Y si es de veres qu' em vols...
—Hasta el morir, Batiste
—...vullic convidarte a bunyols.
—Pues, gico, pensat y fet.

JOAN PONS.

BUNYOLAES

⊕ Aixó m' agrá de Valencia: totes les giques templeas, el tabalet, la donsaina, la traca i les bunyolae.

⊕ Fadrineta que festeges, si el teu novio no te cualla i no ne trobares atre...

¡pren un ninot de la falla!

⊕ El qu' es valenciá castís, de res se deu apurar; mes si arriba a tindre sògra... ¡qu' es tire de cap al mar!

⊕ Ha pujat l' arrós y el pa, el óli, el ví i el vinagre; lo únic que no ha pujat es, en els cines, el «magre».

⊕ Me dius que ya no me vols i aixó me posa impacient; vaig a ferme pa 'l sofoco una lliura d' aiguardent.

⊕ La festa més valenciana, més alegre y bullanguera, es sinse ducte ningú, la fallera.

FRANCESC BARCHINO.

¡VAJA UN BUNYOL!

Pintá un mal cuadro Pepet, qu' es un pintor de pareit, titulantlo *Clar de sol*; y u qu' encara es més claret, va dir mirant el cuadro:

¡Vaja un bunyol!
Después de molta fatiga, pa que ningú se li riga, un escultor de poc vol burilá una estatua antiga; y no hiá u que no diga:

¡Vaja un bunyol!
Va organícar una festa que 's quedá a mija requesta, l' artiste... ¿quí?... Cuansevol... mes com la festa no presta, diu la gent qu' es un poc llesta:

¡Vaja un bunyol!
Ajustant PENSAT y FET, se fa l' impresor la colficant tant de ninotet, y encara hiá aigú que sol dirli al onit, espayet:

¡Vaja un bunyol!
Tot son festes este dia: falles, cuets, alegría; giques mes guapes qu' el sol; no mes trenca l' armonia esta engorrosa poesia:
¡Vaja un bunyol!

MIQUEL GIMENO PUCHADES.